

БОЖЕСТВЕННОТО СЪВЪРШЕНСТВО

5-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)
7.XI.1923 ГОД. — СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ — РУСЕ
ул. Сароолу № 21.

БОЖЕСТВЕННОТО СЪВЪРШЕНСТВО

5-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)
7.XI.1923 ГОД. — СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ — РУСЕ
ул. Сароогу № 21.

Божественото съвършенство.

Размишление.

Прочете се резюмето върху темата: „Воля и безволие“.

Прочетоха се нѣколко отъ темитѣ върху: „киселитѣ и сладкитѣ храни“.

Било е врѣме когато човѣкъ е съществувалъ извънъ врѣмето и пространството. Било е врѣме когато човѣшкото съзнание или човѣшката душа е била извънъ врѣмето и пространството. Сегашното състояние на душата е една опрѣдѣлена величина А¹. Душата излиза изъ абсолютното битие, дѣто е била щастлива. Нали всичкитѣ хора търсятъ щастieto? И вие го търсите. По-голѣмо щастие отъ това, да живѣе човѣкъ въ Бога има ли? Обаче, да излѣзе душата въ свѣта, това не е желание на душата, това е желание на Бога. Слѣдователно, Богъ е заставилъ своитѣ щастливи дѣца на сила да излѣзатъ отъ дома Му. Неговото желание е тѣ да излѣзатъ, и да отидатъ въ свѣта да работятъ. Тия дѣца друго-яче никога не биха излѣзли. Туй е единъ фактъ въ при-

родата. Изобщо всички организми се отличават съ една вътрешна лънност; всъко едно съзнателно същество се отличава съ лънност, не обича да работи. Всички същества по възможност гледат да отбъгнат работата. И тъй, още въ първитъ епохи на човъшкото битие, човъкътъ е билъ заставенъ да напусне своето щастие по разни причини. Само Божествената Мъдростъ е могла да застави тия дѣца да излѣзатъ отъ Бога. Човъкъ, по естественото си положение, като произлиза отъ Бога, има високо мнѣние за себе си. Сега, азъ ще се простря малко, да ви обясня отъ кждѣ произтичатъ противорѣчията въ живота, т. е. да ви обясня какъвъ е естествениятъ ходъ на противорѣчията, защо се раждатъ тѣ. Допуснете, че точка А означава душата или съзнанието, което е излѣзло отъ Бога. То прѣдставя една съвокупностъ отъ множество малки съзнания или отъ безброй количество малки души, които съставляватъ една обикновена човъшка душа. Допуснете сега, че туй висше съзнание се движи въ врѣмето и пространството и разбира законитѣ, затова всичко върви хармонично, нѣма никакво прѣпятствие. Прѣдставете си, че всѣка една малка душа на туй висше съзнание чувствува силата, чрѣзъ която се движи, и затова у всички тия малки съзнания се заражда желание да се разединятъ, да

станатъ самостоятелни и да излѣзатъ изъ тази обща точка А. Окръжността прѣдставя крайниятъ прѣдѣлъ на движението имъ. Всѣка точка, която се отдѣля отъ общото съзнание, носи идеята, че е всесилна, както цѣлото съзнание, и че има право да се движи, кждѣто иска. Туй желание на всичкитѣ съзнания да се движатъ кждѣто искатъ, може ли да се осъществи? Питамъ: като се движатъ тия безброй точки, коя на кждѣто иска, нѣма ли да се срещнатъ и да се сблъснатъ?

Сега, всички вие искате да работите, да бъдете силни, както Бога, т. е. да дѣйствувате, както си искате и да нѣмате никакви прѣпятствия. Но, понеже всички хора искатъ да бждатъ като Бога, то ставатъ прѣкръстосвания въ желанията имъ. Въ насъ трѣбва да се роди съзнанието, че ние сме излѣзли отъ Бога, и като така, трѣбва да разбираме законитѣ на своето движение, т. е. въ дадения моментъ разумниятъ човъкъ трѣбва да знае какво може да извърши. Това което човъкъ днесъ може да извърши, не може да го извърши слѣдъ 20 години. Тогава условията ще се измѣнятъ съвършено за дадената работа.

Какъ бихме опрѣдѣлили тази обща точка А? Казваме: въ Бога всичко е хармонично, понеже у Него тия същества сж малко ограничени, а у човѣ-

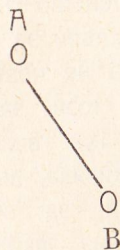
вѣка тия милиарди същества, които се движатъ въ единъ тѣсенъ кръгъ, искатъ да излѣзатъ въ разни направления. Какво ще стане съ тѣхъ, ако излѣзатъ отъ тази обща точка А? Питамъ: като се движите съ тази свобода въ този свѣтъ, както си искате, нѣма ли да си прѣсните главитѣ нѣждѣ? Вие често, като наблюдавате нѣкое дѣте, намирате, че то си играе съ вѣщитѣ и сте недоволни отъ него. Дайте на едно дѣте една книга, то почва да дращи по нея и казва, че всичко може да направи. Не, ти трѣбва дълго врѣме да го учишъ да пише, докато вземе да се разбира написаното отъ него. И медиумитѣ като започватъ да пишатъ, въ първо врѣме дращатъ, дращатъ и казватъ, че всичко могатъ да направятъ. Човѣкъ може да се движи така свободно, широко въ дадено пространство, само ако е самъ, но ако сж двама или трима, не може. Ако сж двама, пакъ могатъ да се движатъ свободно, но ако се намиратъ въ едно пространство, каквото е разстоянието между слънцето и Алфа-Центориусъ. Тогава възможността да се срѣзнатъ и да се стълкновятъ е само едно на сто милиона. А въ тия малки пространства на движения, изключенията сж празила.

И тѣй, всички съврѣмenni моралисти искатъ да ни покажатъ, че ние не трѣбва да имаме црѣзмѣрно

желания, защото всѣко едно желание има безброй отклонения, движения, а тия движения всѣкога ще ни турятъ въ противорѣчие съ самия животъ.

Сега, може да си зададете въпроса: защо трѣбва да живѣемъ? На този въпросъ окултната наука отговаря така: ние още не изживѣваме нашия истински животъ, но когато го изживѣваме, ние ще живѣемъ, за да се изяви Божественото съврѣшенство. Слѣдователно, когаго всички същества достигнатъ до своя краенъ прѣдѣлъ на развитие, всичката творческа енергия въ вселената се разкапва, всичко туй се повръща въ Бога, и тогава се заражда нова вселена, за да се прояви Божественото съврѣшенство въ нова форма. Слѣдователно, всички ние сме слѣпи, за да се прояви Божественото вжтрѣ въ насъ, а не човѣшкото. И когато ние се отклоняваме отъ този законъ, всѣкога идватъ наказания, страдания. Туй великото Божественото чака, търпи да кажемъ хиляда, двѣ хиляди години и слѣдъ двѣ хиляди години, за всички същества, които не сж изпълнили великия законъ на Божественото съврѣшенство идва тѣй нареченото мѣз-девъздаение. Туй е правилното схващане на въпроса, защо живѣемъ. Апостолъ Павелъ казва: „Азъ не живѣя, но Христосъ живѣе въ мене“. То значи: азъ не живѣя за себе си, но живѣя, за да се прояви въ

мене Божественото. Следователно, писатели, философи, музиканти, художници, всички работят, за да се прояви въ тях Божественото съвършенство. Обезсърчението произтича от факта, че ние искаме да станем нѣкой виденъ ученъ, писателъ или нѣкой виденъ философъ. Хубаво, най-послѣ станете единъ виденъ философъ, като Лайбница, запримѣръ. Какво е създалъ Лайбницъ като философъ? Той е билъ същевременно и философъ и математикъ. Той е създалъ теорията за монадитѣ. Може ли Лайбницъ да обясни съ своята теория всичкитѣ явления вътрѣ въ природата? „Монада“ значи едно. Какво значи едно?

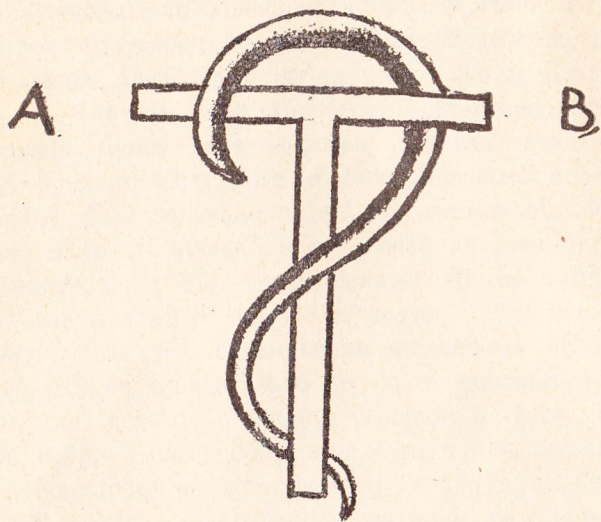

Точка А означава първата монада, въ нея е Божественото съдържание. Тази монада А съзнава, че е всесилна, че всичко може да направи. Точка В е втората монада въ свѣта? Първото начало, — А е незначайното, неясното, невидимото, по-

неже свѣтлината, която иде отъ А не хвърля никаква сѣнка, нѣма никаква материя, въ свѣта, която може да я прѣчупи. Единственото реално, което виждаме, то е В. А е неизмѣнно, В е измѣнно. И сега, ако

съврѣменнитѣ философи започнатъ да говорятъ отъ гледището на В, на туй, което е проявено, което е измѣнно за туй, което не се е проявило, тогава каква е истиността въ тяхнитѣ разсуждения?

Сега азъ ще направя една малка аналогия. Вземете сегашния човѣкъ, въ сегашното свое развитие. Да кажемъ, че той е индивидътъ А. Този индивидъ има три важни части. Главата му B^1 е равна на 56 с. м., B^2 — лицето му — 18 с. м., челото му B^3 — 6 с. м., носътъ му — B^4 е равенъ на 5 с. м. и B^5 — брадата му равна на 3 с. м. Туй съставлява първиятъ етапъ на проявяването на B^2 , а 56 с. м., това е нормата, туй число показва, че това същество живѣе въ единъ въображаемъ свѣтъ, дѣто материята е рѣдка, и ставатъ бързи трептения, т. е. то живѣе въ мисловия и чувствения свѣтъ. Всичко това създава движение. Едното движение започва отгорѣ и послѣ се прѣсича. Макаръ и да става прѣсичане, въ каква посока върви другото движение? Има възможностъ туй движение да трѣгне нагорѣ, да се съедини съ първото движение и да направи една осморка, т. е. да се образуватъ два кръга. Но законътъ е такъвъ, че тъй, както ние правимъ кръговете, въ природата нѣма такива кръгове. Тамъ всичкитѣ кръгове сѣ отворени, нѣма кръгове свързани.

За насъ тѣ изглѣждатъ като свързани кржгове, но въ сжщность, въ природата нѣма свързани кржгове. Туй движение отъ единия край до другия прѣдставя една линия, която се увива спираловидно, съ свободенъ край. Туй е първата монада, Божествената, която проектира тази права линия къмъ В и минава прѣзъ всичкитѣ дзижения. Туй движение нагорѣ пока-ва, че всѣка друга монада, произлѣзла отъ пър-

вичната, наново се връща въ Божественото, въ абсолютното. Ако вие проектирате единъ спиралъ, единъ винтъ въ единъ свѣтъ съ двѣ измѣрения, вие нѣма да го видите като винтъ, а той ще се проектира като кржгъ. Значи, ако проектирате единъ конусъ, единъ спиралъ въ една плоскостъ, ще се образува единъ кржгъ. Първо кржгътъ ще бѣде много малкъ, но послѣ, колкото повече се разширява конусътъ, толкова и кржгътъ става все по-голѣмъ и по-голѣмъ, до като дойде до най-голѣмия си размѣръ.

По този законъ се развиватъ и нашитѣ мисли. Всѣка една мисль, която сега се проявява въ насъ е Божествена. Тия мисли не могатъ да се проявятъ въ единъ день. Има мисли у човѣка, за които се изискватъ 5, 10, 15, 20, 50, 100 години, докато узрѣятъ. Нѣкой пжтъ вие искате едно ваше желание да се реализира въ единъ день, но туй не е въ реда на нѣщата.

Азъ бихъ привелъ много примѣри, за да ви изясня закона, но примѣритѣ биха ви съблзнили. Знаете ли какъ биха ви съблзнили. Прѣдставете си, че вие обичате медъ, и азъ донеса прѣдъ васъ единъ бурканъ медъ, да ви правя опити. Веднага още половината отъ васъ ще се разсѣятъ. Умътъ имъ ще влѣзе въ меда, ще се роди въ тѣхъ желание да

бръкнатъ, да вкусятъ отъ него. Слѣдователно, тѣ нѣма да бждатъ състрѣдочени, ще мислятъ само за меда. Ето защо, когато азъ говоря върху нѣкой въпросъ, ще мислитъ само за него. Сега запримѣръ, може да се приведе единъ свещенъ примѣръ за любовта на майката, но и този примѣръ може да ви наведе на отрицателни мисли. Мога да ви приведа другъ нѣкой хубавъ примѣръ, какъ нѣкой благодѣтель подържа нѣкого, но туй негово благодѣяние пакъ може да ви наведе на нѣкоя отрицателна мисль. Нѣма добро въ свѣта, което да не роди една мисль отрицателна. Вие може да възразите: човѣкъ не може ли да приеме една добра мисль, безъ да допусне нѣкоя отрицателна? Всѣки день може да направите по единъ малкъ опитъ и да се увѣрите въ този законъ. Съврѣменнитѣ хора не сж въ състояние още да разбератъ основния законъ на туй Божествено проявление. Допуснете, че вървите изъ пѣтя и виждате, че двѣ дѣца се биятъ. Веднага свивате вѣжди, мислите за причинитѣ, защо се биятъ, откъдѣ се е зародила тази вражда между тѣхъ. Казватъ: биятъ се за двата орѣха. Не, причината е много по-дълбока. Вие сте ми приятель, срѣщате ме, но азъ съмъ сериозно замисленъ, погледна ви строго, вглѣбенъ съмъ въ себе си. Вие казвате:

защо така се е намръщилъ, защо не ме гледа весело, какво иска да каже? Ако сте философъ, ще разберете, ще знаете, че съмъ съ нѣщо сериозно ангажиранъ; ще знаете защо моитѣ вѣжди сж свити, защо лицето ми е намръщено, защо двѣтѣ дѣца се биятъ. (Ще кажете: дѣца сж това, биятъ се за два орѣха. Хубаво, ами когато двама професори въ единъ университетъ спорятъ, мислите ли, че причинитѣ сж по-голъми отъ двата орѣха? Мислите ли, че когато мъжътъ и жената спорятъ за нѣщо, че причината е по-голъма? — Не. Фактъ е, обаче, че всѣко едно същество въ свѣта не само хората, но и животнитѣ, иматъ особено мнѣние за себе си, Една оса има особено мнѣние за себе си, пчелата сжщо има особено мнѣние за себе си. Тя, като колективна, като я бутнешъ, казва: какво ме буташъ азъ живѣя въ едно общество, имамъ си работа, ти не трѣбва да ми се бъркашъ. И току вижъ, забие жилото си и казва: махни се отъ тука! А сега съврѣменнитѣ философи казватъ, че въшката била много глупава. Да, азъ приемамъ това тѣхно твърдение, но на тази въшка ѝ стига ума да влѣзе подъ мишцата на човѣка, на най-мекото мѣсто. Тя не отива на нѣкой по-твърдъ мускулъ, но избира най-мекото мѣсто и тамъ започва да човърка. Тази въшка едва ли възприема третото измѣрение, тя живѣе въ

двѣ измѣрения, а за това, гдѣ да се настани, идва ѝ на умъ. Послѣ, вземете охлюва, който живѣе сѣщо въ двѣ измѣрения. Единъ мой познатъ ми разправяше слѣдния опитъ, който направилъ съ охлюви. Турилъ въ една градина нѣколко хиляди охлюви, турилъ и единъ тель, но толкова близо до земята, че да не могатъ да прѣминаватъ охлювитѣ подъ него, и пусналъ по тела електрически токъ. Щомъ дойде охлювътъ до тела, електричеството го опари и веднага се връща назадъ. Той турялъ знакъ на всѣки охлювъ, който се качвалъ на тела и забѣлѣзалъ, че отъ бѣлѣзанитѣ охлюви нито единъ не се опиталъ да прѣмине тела втори пѣтъ. И слѣдъ всичко това ние казваме, че охлювътъ билъ много глупавъ. Туй заблуждение въ насъ произтича отъ факта, че ние, макаръ и да сме разумни, продължаваме да се изгаряме по нѣколко пѣти, та не вѣрваме, че охлювътъ отъ едно опарване само, вториятъ пѣтъ не попада въ сѣщата мрѣжа. Ние, слѣдъ като се опаримъ веднѣжъ, дваждъ, три, четири, петъ и повече пѣти, въ насъ се заражда амбицията да се боримъ, да прѣмахнемъ тази прѣчка и казваме: ще прѣмахна тази тель. Охлювътъ казва: не мога да прѣмахна тази тель — и се отдрѣпва. Човѣкътъ казва: мога да я прѣмахна. Нѣкой пѣтъ я прѣмахва, нѣкой пѣтъ

не може, и по-скоро самъ се прѣмахва. Ако тия телове сѣ турени отъ хора, можемъ да ги прѣмахнемъ, но ако сѣ турени отъ туй Великото сѣщество — отъ Бога — не можемъ. Богъ ни е турилъ въ тази Божествена ограда, пусналъ е токъ, та като дойдемъ до нея, ще се опаримъ, като охлюва, и ще ни кажатъ отъ тука нѣма да минавате, не трѣбда да минавате. Никакво желание не трѣбва да се явява у насъ за прѣминаване на тела. То е губене на нашата енергия. Туй е, което трѣбва за всѣки едно отъ васъ.

И тъй, ако искате да се развивате правилно, въ ума си всѣкога трѣбва да държите идеята, че вие изразявате Божественото съвършенство. На прѣвъ планъ вие трѣбва да се стремите да изразите Божественото съвършенство, а на вторъ планъ — вашето. То е правилниятъ ходъ на еволюцията. Вие сте жива частица отъ Бога, една малка монада, въ която Божественото трѣбва да се прояви. Когато ние говоримъ, че не трѣбва да мислимъ зло единъ за другъ, всѣкога подразбираме Божественото въ насъ, за него не трѣбва да говоримъ лошо, а не за човѣшкото. За човѣшкото, нито Господъ, нито ангелитѣ искатъ да знаятъ нѣщо. Че мжжѣтъ и жената се карали, че двѣ дѣца си търгали коситѣ, че нѣкой уда-

рилъ нѣкого, то се констатира като фактъ, доколко има отношение спрѣмо Божествената еволюция, но човѣшкото никѣдѣ не се хроника. Че ти си направилъ нѣкаква кѣща за 100,000 лева, за това и поменъ нѣма, но енергията, която си изживилъ се отбѣлѣзва. Какъ и гдѣ си изживилъ енергията на своя животъ, това иска да знае Божествения свѣтъ, а че си билъ министъръ, не иска да знае, това е човѣшко. Нѣкои питатъ какво сѣ били въ миналото. Какво си билъ въ миналото? Хубаво, азъ да ти кажа какво си билъ. Когато си минавалъ прѣзъ животинското царство като слонъ, ималъ си дълъгъ хоботъ, кѣса опашка, краката ти сѣ били дебели. Като си минавалъ прѣзъ трѣвопаснитѣ, прѣзъ мѣкопитающитѣ, ималъ си голѣми рога, ходилъ си съ издигнатъ вратъ и постоянно си махалъ опашката нагорѣ-надолу. Послѣ, като си дошълъ между маймунитѣ, станалъ си една отъ сѣжнитѣ маймуни. съ опашката си се вързвалъ за дѣветата, катерилъ си се по тѣхъ. И най-послѣ, като си дошълъ като човѣкъ, си на най-високото мѣсто, станалъ си царъ, събралъ си една стохилядна войска за зойна, осѣдилъ си 10,000 души на затворъ, 15,000 души на обѣсване, 50,000 души на застрѣлване. Да, билъ си великъ царъ, но си избилъ 100,000 души! Въ този случай животътъ

нѣма смисълъ. Животътъ има смисълъ само тогава, когато въ насъ се изразява Божественото съвършенство. Може да направите опитъ съ себе си. Всички хора, които живѣятъ съ Бога сѣ доволни, а всички хора, които сѣ недозолни сѣ сами, тѣ живѣятъ безъ Бога. Това е фактъ: Ония хора, въ които се събужда единъ идеалъ, то е събуждане на Божественото въ тѣхъ. Тѣ иматъ една възвишена идея, въ тѣхъ се събужда безкористието и веднага ставатъ доволни, радостни, весели. Ако този човѣкъ е поетъ, неговата поезия диша животъ, ако е художникъ, неговитѣ картини дишатъ животъ, ако е проповѣдникъ, професоръ или какъвто и да е другъ, всичко въ него диша животъ

И тъй, въ тази окултна школа, най-първо вие трѣбва да имате стремежъ, импулъсъ, за да дадете възможностъ на Божественото да се прояви въ васъ, и да можете да правите въ себе си различие между двѣтъ състояния А и В. Съ абсолютното, съ Бога човѣкъ не може да има никаква връзка. Ако човѣкъ при сегашното си състояние направи връзка съ Бога, той би се прѣвърналъ въ газообразно състояние и би изчезналъ. Човѣкъ, въ своето въображение трѣбва да има Бога като една мечта, Той да бѣде за него единъ стимулъ въ живота му. И къмъ всички

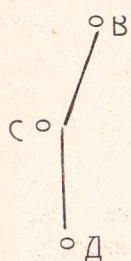
ония същества на които вибрациите сж силни, човѣкъ трѣбва да прѣстъпва внимателно, за да може да се повдигне. А сега, има много сериозни хора, които мислятъ, че иматъ съобщение направо съ Бога. Азъ много пѣти, въ недѣлнитѣ си бесѣди съмъ загатвалъ, че за да познаешъ дали имашъ прѣмо съобщение съ Бога, направи единъ опитъ, да видишъ права ли е твоята идея. Иди при нѣкой болѣнъ и вижъ, дали твоята енергия може да го излѣкува. Ако ти мислишъ, че имашъ връзка съ Бога, а не можешъ да излѣкувашъ болния, трѣбва да признаешъ факта, че това е само въображение въ тебе. Като казвамъ въображение, подразбирамъ, че мисълта за връзката ти съ Бога не е една положителна идея, но е само едно настроение. Запримѣръ, житното зърно не трѣбва само да се посѣе — първата му стадия, не трѣбва само да изникне — втората стадия, да даде коренчета — третата стадия, да даде листа — четвъртата стадия. да цъвне — петата стадия, да завърже — шестъта стадия, да узрѣе — седмата стадия, но какво трѣбва още? Каква е осмата стадия? — Наново да започне живота,

Сега, всѣки единъ отъ васъ ще каже: азъ зная всичко това. Като знаете, кажете ми, къмъ коя стадия спада сегашния ви животъ? Нали казвате, че

знаете? Нека всѣки единъ отъ васъ ми каже, въ коя фаза на живота си се намира. Никнете ли, израстнали ли сж ви листа, цъвнали ли сте, завързали ли сте, зрѣте ли, узрѣли ли сте, или наново ще се посаждате? Азъ нѣма да разрѣша този въпросъ заради васъ, той е тъй, както ви казвамъ. Ако си малко сѣменце, то е фактъ, но ако ти кажа, че си въ фазата на цъвтенето, то не е фактъ. Ако ти едва си подалъ главичката отгорѣ, казвамъ: ти току-що си поникналъ. И ние констатираме факта. Тогава, ние, въ тази философия разсждаваме тъй: съврѣменното човѣчество, съврѣменната култура още нищо не знае за Истината. Това е фактъ, тъй знаемъ ние това нѣщо. фактите пъкъ прѣдставляватъ едно микроскопическо проявление на Истината, но не сж самата Истина. Ами, когато обичашъ единъ човѣкъ, и като мине нѣкъдѣ, стѣпи нѣкъдѣ, и вземешъ калѣпа отъ крака му, дѣто е стѣпилъ, това човѣкътъ ли е? — Не е човѣкътъ. Този човѣкъ само е стѣпилъ, но между човѣка и неговата стѣпка има грамадна разлика.

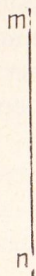
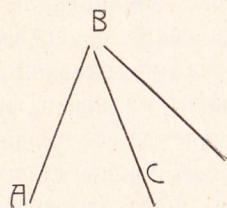
Ние говоримъ за Истината, но какво нѣщо е Истината? — Истината не може да се опише. Съврѣмениятъ езикъ не е още въ такова състояние на развитие, за да можемъ чрѣзъ него да изучаваме тази Истина. Единственото стѣпало, до което сме до-

стигнали въ сегашното си развитие, то е, че съзнаваме Бога въ Неговото първо проявление, като Любовъ. Това е монадата В, творческия принципъ. А знаете ли въ какво би се прѣвърнала тази монада, знаете ли какво е второто нейно проявление? Онази майка, слѣдъ като роди своето дѣте, какво прави за него?

Тукъ имаме третата монада Д. Тя прѣдставя Истина. Какво нѣщо е Истината, азъ мога научно да ви докажа. Сега, ще пристѣпя къмъ едно изяснение. Нека вземемъ думата „Любовъ“.

Имате двѣ сжщества А и В, които се движатъ къмъ една цѣль — цѣльта В. Тѣ се движатъ къмъ една и сжша посока, съ единъ и сжщъ стремежъ, но на тия сжщества имъ липсва една равнодѣйствуваща линия,

равнодѣйствуваща сила? Тия сжщества се обръщатъ къмъ тази равнодѣйствуваща линия и казватъ: ела ни на помощъ! Тази равнодѣйствуваща линия е линията мп. Сега азъ ще ви покажа, какъ придобивате любовта. Любовта казва на тия двѣ сжщества така: вие, като дойдете въ този общъ центъръ, нѣма да влѣзете въ него да почивате, но ще се въртите около него. Казвате: какъ ще се въртимъ? Ами нали така вие пишете на български езикъ буквата Б? Тя е равнодѣйствуващата, която показва, че стремежътъ на тия двѣ сжщества е чисто материалистически, а щомъ туримъ линията мп за основа, образува се трижгълника, което показва, че ние имаме любовъ, т. е. любовта се е прѣвърнала въ единъ трижгълникъ, въ единъ разуменъ стремежъ. Слѣдователно, тамъ дѣто има споръ въ любовта, жгълтъ е отворенъ и нѣма равнодѣйствуваща линия. Казватъ за нѣкого: той има любовъ. Има ли споръ тамъ? — Има. Тогава любовъ нѣма. Дѣто има любовъ, споръ нѣма, тамъ животътъ има смисълъ. Първата стадия на любовта е този жгълъ да се затвори, да се образува трижгълника. Въ любовта всичкитѣ противорѣчия трѣбва да се прѣмахнатъ. Щомъ се прѣмахнатъ тѣ, започва втората стадия на любовта. Това се вижда по буквата Ю въ думата „любовъ“, която е

минала въ втората фаза на своето развитие. Любо-
та ще мине прѣзъ еволюция. Напрѣчната чартичка въ
буквата Ю е съединителна нишка, мостъ.

Какво нѣщо е еволюция? Ако азъ посѣя едно
сѣменце и вие го извадите, или ако вие посѣете
едно сѣменце и азъ го извадя, какво ще поникне?
Ако азъ насаждамъ една мисль, втора, трета, чет-
върта, пета, и всичко се изкоренява, това не е ево-
люция, това е анархия. На всѣка една мисль, на
всѣко едно чувство у насъ трѣбва да се даде под-
ходяща почва, условия, за да може да изникне. Вънъ
отъ тази почва, всичко друго е само губене на врѣме.

Важно е за васъ да знаете, какъ сж образува
ни буквитѣ. Въ всѣки езикъ азбуката прѣдставя сили,
начини, които дѣйствуватъ въ самата природа. Азъ
ще взема, за примѣръ, българскитѣ букви **А, Б, В.**
Тѣзи букви прѣдставятъ съчетание отъ сили, които
дѣйствуватъ. И когато вие създавате една дума; вие
я създавате отъ група сили. Тия сили указватъ влия-
ние върху васъ и затова, когато произнесете, запри-
мѣръ, първата буква **А** която е гласна, тя ще про-
изведе извѣстни вибраци, и извѣстни трептения, които
сж я образували. И тогава, какъ ще използвате тази
буква **А**, когато поискате? Какво трѣбва да турите,
за да я използвате? **А** означава първото сжщество

„азъ“. Ти „азъ“ какво може да направишъ? Ти си
незнаенъ като „азъ“. „Азъ“ може да живѣе само за
себе си И докато казвашъ: „азъ, азъ“, всички бѣ-
гатъ отъ тебе. Като започнешъ да мислишъ за дру-
титѣ, туй „азъ“ може да издържа, и тогава другитѣ
казватъ: а, сега разбираме. Значи всѣкога „азъ“ въ
първото проявление на битието ограничава всичкитѣ
сжщества. И който не разбира този законъ, може да
влѣзе въ стлѣкновение съ Бога и да бжде унищо-
женъ — нищо повече. Не че Богъ ще го унищожи,
но той, като влѣзе въ абсолютното, иска да вземе
надмощие надъ него. Обаче, като се бори съ Бога,
той ще изчезне.

Сега, мнозина казватъ: защо Господъ ме е съз-
далъ? Азъ ви отговарямъ: за да се прояви Божест-
веното съвършенство у тебе, да бждешъ съвършенъ
туй, както е Богъ съвършенъ. Какъ мога да бжда
съвършенъ? — Като Го слушашъ и живѣешъ съоб-
разно Неговата воля, Неговия умъ, Неговото сърце,
Неговата душа и Неговия духъ. Ама азъ не искамъ.
— Ще бждешъ изтрить. Богъ ще те направи съ-
вършенъ, но по хубаво не прѣпятствувай, защото ще
те смачка. Ако стане нужда, може и 10 пѣти да те
тури въ Неговата фурня, но ще направишъ туй, кое-
то Той иска. Той ще те тури и 100 пѣти въ своята

пещъ, и никой не може да се застъпи заради тебе. Погледнете Господъ, но ти не искашъ да се примиришъ, не искашъ да изпълнишъ волята Му. Тогава Той на сила ще те застави, но отъ твоята личностъ нищо нѣма да остане. Въ нѣкоя друга еволюция, слѣдъ милиарди години, Господъ пакъ ще си спомни за тебе, ще каже: я вижте туй упорито дѣте дали не е поумнѣло? Тѣ ще го извадятъ, и ако пакъ упорствува, Господъ пакъ го чукуне и то пакъ изчезне. Слѣдъ милиарди години Господъ пакъ казва: оно ва упорито дѣте дали не е поумнѣло? И слѣдъ като те е почукалъ Господъ най-малко 100 пѣти, най-послѣ ще кажешъ: чакай да послушамъ баща си, да видимъ какъто ще стане. И като кажешъ така, ще започнешъ една нова еволюция. Сѣщото нѣшо става и съ тия падналитѣ духове, ангелитѣ. Тѣ сѣ упоритѣ синове на Бога. И какво е станало съ тѣхъ? — Вързали сѣ ги съ вериги, ограничили сѣ ги да работятъ въ гѣстата материя вжтрѣ.

И тъй, основната мисль въ тази лекция е да се прояви Богъ въ насъ, и ние да проявимъ Бога въ себе си. Това е необходимо за васъ въ сегашното ви състояние, за да работите, понеже се намирате въ една много гѣста материя. Идеитѣ, които сега имате може да прѣтърпятъ редъ ограничения,

редъ съпротивления. Ще казвате тъй: ние живѣемъ между този народъ, за да се прояви Богъ въ насъ, и ние да проявимъ Бога въ себе си. Богъ като се прояви въ насъ, ние трѣбва да бждемъ носители на Неговата велика мисль. Нѣма нищо по-велико отъ това нѣма по-красивъ пѣтъ отъ този. Всѣки другъ пѣтъ е кривъ. Всички велики Учители въ свѣта, всички пророци, всички учени хора, всички адепти и на изтокъ, и на западъ, и въ миналитѣ култури, и въ сегашната, все туй проповѣдватъ, все туй е основната имъ идея. Когато ние дадемъ мѣсто на Божественото вжтрѣ въ насъ, ще дойдемъ въ съобщение съ второто проявление на Бога, ще имаме сили да прѣдолѣемъ сегашнитѣ мжноти, които ни измжчватъ. А сега, ние за нищо и никакво се обезсърчаваме. Нѣкой дошелъ, запалилъ кжщата ти. Обезсърчишъ се. Ти си учителъ нѣкъдѣ, чиновникъ, уволнятъ те и ти се обезсърчишъ. Богатъ си, взематъ ти паритѣ; царъ си, сваятъ те отъ прѣстола; министъръ си, паднешъ отъ власть. Всичко си билъ въ свѣта и за всичко загубено се обезсърчавашъ. Умниятъ човѣкъ трѣбва да знае, обаче, че животътъ седи въ проявяване на Божественото съвършенство. Има нѣща по-велики отъ това, да си царъ. Да слугувашъ на Бога, да се прояви Богъ въ тебе, да проявишъ

Неговото съвършенство, то е по-горѣ отъ да си земенъ царь. Казва Писанието: „Всичкитѣ ще бждатъ царь“. Но кога? — Не сега. Не искамъ да си правите илюзии, че човѣкъ билъ образъ и подобие на Бога. За въ бждеще ще бжде, но не сега. Планъ за въ бждеще има, побуждение има всѣки день.

Първото нѣщо на туй Божественото вътрѣ въ въ васъ е да обработвате постоянно почвата, докато Божествениятъ Духъ съ своето знание, съ своята Мъдростъ дойде, хвърли свѣтлина и направи нѣщата ясни. Безъ този Духъ може да ви се говори отъ катедрата дълго врѣме, може да свършите десетъ университета, може да отидете въ Индия да слушате всичкитѣ адепти, може да слушате най-великитѣ Учители, нѣма да имате почва да закрѣпне въ васъ Божественото, и нищо нѣма да направите. Мойсей е свършилъ една отъ великитѣ школи на Бѣлото Братство въ Египетъ, но като не разбиралъ основния законъ на Любовето, единъ день, като излѣзълъ и видѣлъ, че единъ египтянинъ бие единъ евреинъ, убилъ египтянина и го заровилъ въ пѣсѣка. Послѣ, като се научилъ, че туй може да дойде до ухото на Фараона, избѣгалъ. Защо избѣгалъ? — Той не бѣше разбралъ още този великъ законъ. Слѣдъ като сгрѣши, той научи урока си, разбра великия законъ, намѣри

пътя, по който Духътъ говори, и тогава започна да воюва съ Фараона не чрѣзъ убийство, а чрѣзъ знамения и чудеса. По този начинъ Богъ застави Фараона да отстъпи. Едва слѣдъ 40 години прѣкарани отъ Мойсея въ пустинята, Господъ Му се яви при капината и му каза: „Изуй обувката си, защото земята, на която седишъ е свята“.

Сега, вие, ученицитѣ на окултната школа, влизате въ школата съ обувка. А-ъ ви прѣдупрѣждавамъ всички да влизате боси. Разбирате ли какво значи боси? — Сърцето ви да бжде абсолютно чисто, умътъ ви да бжде свѣтълъ, волята ви да бжде готова за една отъ великитѣ работи, кои о Мойсей е вършилъ. Когато Мойсей казва на Бога да го освободи отъ тази работа, че е гънивъ, Господъ му отговори: „Не, ти ще отидешъ? И проводи му Богъ брата му Аарона като помощникъ въ работата, красноръчивъ бѣ той. И тъй, да не ви обезсърчава вашата гънливостъ, но 40 години ще прѣкарате въ пустинята въ мъжнотии, и въ пасене на овце. Защо трѣбва да пасете овцетѣ? Трѣбва да пасете вашитѣ нисши чувства съ тояга. Казвате: овчарь ли ще стана? Овчарь ще станешъ на своитѣ чувства, ще ги пазишъ отъ вълцитѣ. Нѣма по-хубаво нѣщо отъ това, човѣкъ да пази своитѣ чувства да се не развратятъ. Да се

разврати едно чувство, значи единъ вълкъ да задигне овцата. Всѣко чувство, което се развращава, то е жива овца, и вълкътъ дошълъ, взелъ и я задигналъ. Затуй казва Христосъ, че крадецътъ не иде, освѣнъ да заколи, открадне и погуби.

И тъй, въ окултната школа, всѣко нѣщо има свой смисълъ. Нашитѣ чувства трѣбва да ги пазимъ да бждатъ чисти, свещени. Съ своята тояга, значи съ силата на волята, която е Божествена, съ своя умъ, съ своето сърце трѣбва да пазимъ чувствата си. Сега вие отивате въ астралния свѣтъ, който е билъ нечистъ, но ще го намѣрите чистъ. Всичкиятъ грѣшници вече сж завързани. Тамъ има редъ и порядъкъ, и като влѣзете да живѣете въ този свѣтъ, нѣма да има развращаване. Съ сегашното си влизане въ астралния свѣтъ, вие ще научите една нова култура. На земята вече такива условия нѣма да се създаватъ. Нѣкои казватъ: ще се върнемъ на земята. Не, на тази земя повече нѣма да се върнете. Туй ви живѣние на земята е за послѣденъ пътъ. Тия условия, при които живѣете, тази обстановка, която имате, всичко това е за послѣденъ пътъ. Тия връзки, които имате сега сж за послѣденъ пътъ. Всички ония души, които сж по-н прѣднали, ще ги оставятъ да живѣятъ въ астралния свѣтъ, въ по-рѣдка материя, по-чиста,

необезпокоявани отъ никакви апаши, крадци, разбойници, убийци, лъжци — изобщо ще ги поставятъ въ по-благоприятни условия. Ония пъкъ, които спъватъ човѣчеството, ще останатъ на земята. Тѣй щото, ученицитѣ на окултната школа трѣбва да знаятъ, че сега е послѣдното имъ прѣраждане. За тѣхъ ще започне единъ новъ етапъ, затова трѣбва да бждете сериозни съ живота си. Не е врѣме за игра и опити. Опити не трѣбва да правите. Вие сте правили много опити, ще прѣкратите съ тѣхъ. Сега, вие трѣбва добръ да ме разберете, да не се плашите. Ако дойдѣ съмнѣнието, то е единъ добъръ признакъ, ако дойде скръбта, тя е единъ добъръ признакъ.

И тъй, всички вие сте призвани за една свещена работа, ще я пазите добръ въ себе си. Първото нѣщо: всички ще пазите сърцето си! Ще започнете едно вжтрѣшно чистене. То е много лесно. Ще оставите сърцето си на Бога да бжде изчистено. Какъ, по-кой начинъ? Азъ ви казвамъ: прѣвързката нѣма да снимате. Послѣ, прозореца, прѣзъ който влиза свѣтлината ще се изчисти, но нѣма да ходите да гледате, какъ и отъ гдѣ влиза свѣтлината. Ще ходите, безъ да гледате, безъ да надниквате. Не е позволено да надниквате, да гледате колко свѣтина влиза. Ще използвате свѣтлината, ще че-

тете на нея книгата на живота, но надникнеш ли на прозореца на живота, непрѣменно ще паднешъ въ изкушение. И въ какво изкушение падате? Казвате: азъ искамъ да се запозная съ нѣкой ученъ човѣкъ, да видя какъ живѣе той. Щомъ се запознаешъ съ този човѣкъ, ще паднешъ въ изкушение. Ти ще прѣживѣешъ сѣщото чувство, каквото ще прѣживѣе онзи знаменитъ цигуларь, който слуша да свири нѣкой по-знаменитъ отъ него, отчайва се и се самоубива. У васъ се явява амбиция да бждете като този ученъ, но не може да бждете, условия нѣмате. Тогава вие ще разберете кривия смисълъ на живота. Животътъ не седи въ това, да си ученъ. Казвамъ ви: свѣтлината, която имате струва повече, отколкото свѣтлината, която цѣлия свѣтъ може да ви даде, защото съврѣмениятъ свѣтъ ходи въ тъмнина.

И тъй, като ученици на тази окултна школа, азъ не искамъ на сила да бждете съвршени, но настоявамъ да работите за развитието на това, което е заложено въ васъ отъ хиляди години. У васъ има стремежъ. Дайте мѣсто на този стремежъ до толкова, доколкото е въ васъ, доколкото вашето съзнание е пробудено, ни по-вече, ни по-малко.

Т. м.
